Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Eldste Orson Hyde

i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 18de Decbr. 1864.

(Fra „Deseret News.")

Brødre og Søstre! Jeg føler taknemmelig, fordi jeg endnu engang har det Privilegium at møde iblandt Eder her i dette Tabernakel; jeg føler taknemmelig, at saa Mange af os ere bevarede til at kunne samles.

Jeg behøver ikke at gjentage for Eder, at vi leve i Verdens vigtigste Tidsalder — ligesaa vigtig for den Høiestes Hellige som for den øvrige Deel af Menneskeslægten; thi vor Tid er rig paa vigtige Begivenheder, hvilket skulde opmuntre os til at holde os nær til Herren, og os selv ubesmittede fra Verden. Vi ere blevne prøvede med Modgang, og Mange af os vide, hvad det er at være i den yderste Fattigdom og Nød. Nu synes det, at vi have opnaaet Velstand, for at vi kunne blive prøvede paa en anden Maade. Lader os derfor vise for Himlene og de Retfærdige paa Jorden, at vi ligesaavel ere istand til at taale Medgang som Modgang.

Der er saa Meget, der gjennemkrydser mit Sind, at jeg neppe veed, hvad jeg skal tale om og lede Eders Opmærksomhed hen paa. Dette er heller ikke af særdeles stor Vigtighed, thi de Hellige ere interesserede i Alt, hvad der er godt, trøstende og opmuntrende for Hjertet. Jeg vil alligevel sige, at hvad der blev skrevet i Fortiden, blev skrevet til vort Gavn og vor Underviisning, paa det vi derved maatte erholde Taalmodighed og Haab. Vor himmelske Fader havde besluttet at udføre et stort Værk, og det synes, at han i denne Henseende inspirerede en vis Mand med Kundskab om hans Villie formedelst Drømme og Syner om Dagen — maaskee ogsaa om Natten, og den Mand var Joseph i Oldtiden. Det lader til, at Spiren til Storhed og Magt allerede tidlig viste sig, ikke alene for ham selv, paa Grund af de Tilkjendegivelser, han modtog om den guddommelige Villie, men ogsaa for hans Brødre til deres store Misfornøielse, da det syntes for dem, at han

tragtede efter at blive ophøiet til Herredømme og Herskermagt over dem. Dette opvakte deres Skinsyge og Misundelse, indtil de ikke længere kunde taale hans Nærværelse. De søgte selv at skille sig af med ham, og udtænkte forskjellige Planer til at udføre deres Hensigt, i Særdeleshed efterat han havde fortalt dem sin Drøm, at deres Neg kom og bøiede sig for dem, som han havde bundet, da de vare ude paa Marken for at høste. For ligesom at fortolke denne Drøm fortalte han dem en anden, i hvilken det forekom ham, at Solen, Maanen og elleve Stjerner kom og bøiede sig for ham. Han skulde ikke alene komme til at faae Herredømme over sine Brødre, men hans Fader og Moder skulde ogsaa anerkjende hans Magt.

Dette bevirkede en Skinsyge, som ikke blev tilfredsstillet forend de havde skilt ham fra sig. De solgte ham til nogle ismaelitiske Kjøbmænd, der bortførte ham som Slave til Ægypten. Da de saae ham drage bort med disse Kjøbmænds Kameler, tænkte de kun lidet paa, at han beredte Veien for dem, og at de engang skulde komme til at følge de samme Spor og søge Hjælp af hans Hænder. Men i Tidens Løb viste det sig at være Sandhed; thi det Land, fra hvilket han blev udstødt med Magt, og hvor han solgtes som Træl, blev hjemsøgt med Hungersnød, og han blev formedelst Forsynets Styrelse ophøiet til Værdighed og Magt i det Land, til hvilket han var blevet bortdrevet. Han var bleven en Fyrste i dette Land, og dets Indtægter og Rigdomme vare under hans Bestyrelse. Hans Brødre bleve ved Hungersnød tvungne til at drage derhen, ligeledes hans Fader og deres Smaa. De bleve overvældede, da de kom til ham og fandt ham i en saa ophøiet Stilling. De bøiede sig for ham; — han var en Fyrste. Den Almægtige havde velsignet ham og gjort ham stærk i det Land, hvortil de havde bortstødt ham. Deres Skinsyge og Misundelse havde banet Veien for ham til Storhed og Magt, og de maatte selv søge Hjælp hos den Broder, de havde udstødt.

Jeg har kun berørt nogle faa Omstændigheder vedkommende denne Mands Historie, thi det vilde optage altfor megen Tid at gaae videre ind derpaa; men der er bleven sagt nok for at vise den slaaende Lighed, der er mellem hans og de Sidste-Dages Helliges Historie. Ligesom han, bleve ogsaa vi uddrevne fra vort Fædreland, fordi vore Fjender opdagede, at der laa en Spire hos os til Storhed og Magt, hvilket saaledes opvakte deres Skinsyge og Had, at de besluttede at fordrive os. Da de saae os drage bort for at begive os ud paa de øde Sletter, som laae foran os, — da de saae os vende Ryggen til vore Hjem, som vi selv havde dannet os ved vort eget Arbeide og Møie, smigrede de sig med, at de vare for stedse befriede fra nogetsomhelst virkeligt eller indbildt Herredømme af os. Men de tænkte dengang kun lidet paa, at de ved deres Handlemaade tvang os til at betræde en Sti, som de selv engang skulde komme til at vandre paa. Dette var skjult for deres Øine.

De Hellige droge over Sletterne for at forlade de Forenede Stater, og nu ere vi her, og hvilke kunne bedre end vi selv sætte Priis paa de gunstige Omstændigheder, som nu omgive os? Den Almægtige har velsignet os i dette Land; han har udgydt sine Velsignelser over os i rigeligt Maal, hvorfor vore Hjerter skulde være fulde af Taknemmelighed til ham. Medens Krigen herjer det Land, fra hvilket vi kom, leve vi her i Fred, hvorfor vi skulde være taknemmelige, fordi vi ere her. De samme, som drev os ud eller ivetmindste deres Børn, følge nu i vore Fodspor. Hvad er deres Politik?

Den gaaer nu uden al Tvivl ud paa, at de ophøre at anfalde os med Mordvaaben; men de have antaget en anden, som er lettere at udføre. Hvori bestaaer denne? „Vi ville være venlige og gode mod Eder, og smigre Eder for at vinde Eders Gunst; vi ville blande os med Eder som Brødre og lede Eder paa Afveie; vi ville fordærve Eder, og ved at udgyde Rigdomme i Eders Skjød ville vi gjøre Eder ligegyldige for Gud, Eders Tro og Eders Pligter." Diemedet er at ødelægge de Spirer til Storhed, som Herren har nedlagt hos os, og ved hvilke de foruroliges, — de Spirer til Storhed, der, hvis de omhyggeligen pleies, ville lede os til Opnaaelsen af en Magt, for hvilken Nationerne maae bøie sig, ligesom Jakobs Sønner maatte gjøre for den samme Joseph, som de solgte til Ægypten.

Jeg vil lede Eders Opmærksomhed hen paa en anden Omstændighed. For det Første medfører ethvert stort Foretagende sine Vanskeligheder, Besværligheder og Modstand, thi der maa nødvendigviis være en Modsætning til alle Ting. Der er bleven sagt os, at Amerikas Fastland blev opdaget i Aaret 1492 af Christopher Columbus. Betragt hans Bestræbelser for at erholde de nødvendige Midler til en Opdagelsesreise. Der udfordredes Skibe, Penge og Mandskab til at sætte ham istand til at foretage en saadan Reise over det sporløse Dyb for at finde et Land, som forekom ham var nødvendigt til Jordens Ligevægt. Guds Aand kom over ham, og han havde ingen Ro hverken Dag eller Nat, forend den fik ham til at udføre, hvad den vilde. Han gik først til eet Sted og saa til et andet for at forskaffe sig Hjælp. Han henvendte sig til forskjellige kronede Hoveder, men fik Afslag overalt og blev fraraadet sit Foretagende. Han var fattig. Ligesom Jehovahs Planer i Almindelighed ere blevne udførte ved de Ydmyge og Fattige, saaledes var det ogsaa med Columbus: han var fattig, men modig og udholdende, og der boede en Sjæl i ham, som var skikket for det store Foretagende, nemlig at bringe et stort Fastland frem for Dagens Lys, hvilket Land efter Guds vise Forsyn var opbevaret som en Skueplads for de store Begivenheder, som skulde finde Sted i en Periode, som dengang tilhørte Fremtiden. Ved Ferdinand og Isabelle af Spaniens Hjælp fik han tre smaa, gamle og næsten raadne Skibe med en ringe Besætning og daarligt provianterede. Han fik ikke denne Understøttelse, fordi man troede, at hans Foretagende vilde lykkes, men lig den uretfærdige Dommer, der ønskede at blive af med den fattige Enke, vilde de ogsaa befrie sig for hans Paatrængenhed. Den uretfærdige Dommer havde ingen særdeles Medlidenhed med Enken, men for at befrie sig for hendes Paatrængenhed, lyttede han til hendes Bønner. Saaledes gjorde de ogsaa med Columbus. De sagde, de vilde udruste ham og sende ham bort, for at han kunde foretage sin Opdagelsesreise til det indbildte Land, som han forestillede sig laa mod Vesten. Dersom de havde havt nogen Tro paa, at hans Foretagende vilde have lykkets ham, vilde de have udrustet ham med de bedste Skibe, som nogen Sømagt paa den Tid kunde have tilveiebragt, forskaffet tilstrækkeligt Mandskab til at besætte dem med og forsynet dem med Alt, hvad der vilde have været nødvendigt til deres Udrustning. De vilde have ønsket ham til Lykke og bedet den Gud, som raader over Havet og alle Ting, at styre hans Cours, men de havde ingen Tro paa hans Foretagende; de ønskede kun at standse hans Paatrængenhed og stille sig af med ham.

Naar vi skue tilbage, ville vi finde, at der er en vis Lighed mellem vor og denne Mands Historie. Vore Fjender

onskede at blive af med os. Vi henvendte os til de daværende Magthavere for at faae Hjælp og Bistand, men hvad fik vi til Svar paa vore Bønskrifter? I nogle Tilfælde bleve de ikke besvarede, og i andre besvaredes de med Haan og Foragt. Da vi maatte sælge vore Eiendomme, fik vi ikke gamle, raadne Skibe for dem, men gamle, raadne Vogne, gamle, syge Heste og andre ligesaa værdiløse Ting. Derefter sagde de: „Drager bort og gjører det Bedste, I kunne." De troede, de havde udrustet os saaledes, at det vilde vare indtil vi vare blevne fuldkommen ødelagte; de forestillede sig, at det vilde vare indtil vi vare komne udenfor, hvad det behagede dem at kalde Civilisation; men da de maaskee troede, at vi kunde overleve alle vore Trængsler og Strabadser, forlangte de fem hundrede af vore bedste Mænd, medens vi vare leirede i Ørkenen, overladende til os selv at drage Omsorg for de Gamle og Syge, og det paa en Tid, da vi vare midt iblandt Indianerne. Men vi levede alligevel.

Ferdinand og Isabella tænkte kun lidet paa, at Columbus banede en Vei, som hele Europa skulde komme til at følge. Dersom de havde troet det, vilde de have givet ham bedre Skibe og udrustet dem bedre. Men da de erfarede, at han havde opdaget et nyt Land, der var rigt og overordentligt frugtbart, saae man Havets Overflade ligesom hvidt af de Skibes Seil, der gjennemkrydsede det, bærende deres kostbare Ladninger af levende Væsener, som søgte deres Lykke paa et nyt Fastland, der strakte sig vidt og bredt foran dem. Hele Europa fulgte, figurlig talt, i hans Spor, og udbredte sig over Landets Overflade. Men see, hvad der er bleven af disse Eventyrere! Det Land, som han opdagede, er nu indviklet i Krig, og dersom I leve i nogle faa Aar, ville I faae see, at en stor Deel af det Land, der har været velsignet med en usorlignelig Velstand fra Østen og indtil Vesten, vil blive ødelagt og forvandlet til en øde Ørken, og dette vil skee som en Følge af, at de Velsignelser, der have været udgydte over det, ere blevne misbrugte af dem, som have nydt dem. Dersom jeg ikke tager feil, sagde et Congresmedlem til en af sine Colleger fra Luisiana: „Hvad ere I ifærd med at gjøre med Luisiana?" „Aa," var Svaret, „Luisiana var en Ørken, da vi kjøbte denne Landsdeel af Frankrig, og dersom Indbyggerne trække sig tilbage, ville vi igjen forvandle Landet til en Ørken." Dersom Landet ikke bliver en Ørken og en Ødelæggelse, da see vi ikke ret, — da forstaae vi ikke rigtig de Aabenbaringer, som Herren har givet os. Den hellige Skrift siger, at i de sidste Dage skal Guds Folk drage ud og opbygge Zions øde Steder. Men de maae først gjøres øde, forend de kunne kaldes „Zions øde Steder." Først da vil det udkræves af de Helliges Hænder at opbygge dem.

Sammenlign de Helliges Ankomst hertil med Josephs Bortførelse til Ægypten og den Maade, hvorpaa Columbus blev udsendt paa hans farlige Opdagelsesreise, samt læg Mærke til Følgerne. Verden frygtede for den Spire til Storhed, som de saae hos de Hellige, — de frygtede for den Magt, hvilken syntes at ledsage dem. De vare næsten i Krig med os, forend vi vare blevne ordnede som et Samfund. Det mishagede dem, at vi vare forenede, og de havde ønsket, at vi skulde have adsplittet os i Partier; men da de saae vor Enighed, sagde de: „Der er en Magt, som er bestemt til at gjøre dem store, til at ophøie dem." Og lad mig sige til de Hellige her: Værer Eet med Eders Ledere, og I ville da ligesaa vist skride fremad til Magt og Ophøielse her paa Jorden, som gamle Joseph gjorde

det i Ægypti Land. Vi ere her og ere forenede. Vi ere ikke ødelagte. Naar jeg betragter vor nærværende Stilling, har jeg blot den Følelse, at vi skulde være taknemmelige til Herren alle vore Livs Dage.

Jeg var engang i Østen beskjæftiget med Handelsforretninger, og vi pleiede at sælge vort almindelige ublegede Lærred for omtrent 17 Cents pr. Yard (halvanden Alen). Vi kunde for een Yard forskaffe os en Bushel Havre. Naar jeg seer, at de Hellige nu kunne faae tre Yards Lærred for en Bushel Havre — tre Gange saa meget for deres Produkter i det af Nogle saakaldte „Gudsforladte Land," som vi kunde faae, da vi vare i Østen, har jeg sagt, at det ene og alene er Guds Haand, som kan have gjort det. Jeg føler, at Guds Haand er over dette Folk. Hvorfor skulde vi da i vor Medgangs Dage tillade vore Hjerter at hænge sig fast ved det, som hører denne Verden til, og ikke derimod lade vore Følelser og Tilbøieligheder forene sig i dette Rige? Hvorfor ikke bruge denne Verdens Rigdomme paa samme Maade som vi bruge Vandet i Havet — aldrig tillade dem at styrte os i Fordærvelse, men vi skulde stride sagte over dem til Storhed og Magt, ligesom Skibet bevæger sig fremad til dets bestemte Havn.

Jeg er glad for det Privilegium at være iblandt Eder her idag og for de faa Ord, jeg har talt til Eder. Jeg har i Sandhed aldrig følt mig mere taknemmelig til Gud eller glædet mig mere i det evige Livs Grundsætninger, end jeg gjør idag. Jeg føler mig glad over, at jeg er regnet værdig til at bære den Herre Jesu Navn. Vi gjøre vort Bedste for at opbygge vor Guds Rige i den Deel af Territoriet, hvor jeg for det Meste tilbringer min Tid, og jeg antager, at I gjøre det samme her. Jeg siger til de Hellige: Vogter Eder i Eders Medgangs Dage for Stolthed og Kjærlighed til denne Verden, paa det I ikke skulde blive besværede deraf. Lad mig sige Eder, at den Almægtiges retfærdige Straffedomme begynde allerede at udgydes over Jordens Nationer. Mange af de Folkeslag, som ikke ville omvende sig, ville blive ødelagte førend den store Doms Dag, og dersom de Ældste blive udsendte med Budskab om Sandheden til Menneskene, ville de saa at sige komme til at vade gjennem de Lidelser og den Ødelæggelse, der vil ramme Nationerne, trækkende sig tilbage eftersom nye Plager nærme sig, og saaledes vil ethvert Folk blive beredt for deres Dom formedelst Barmhjertighedens og Sandhedens advarende Røst.

Brødre og Søstre, værer trofaste og oprigtige mod Herren vor Gud. Om I end ikke skulde faae meget af denne Verdens Gods, saa forvisser Eder dog om, at I staae i Samfund med Gud i Himmelen.

Maa Israels Fred stedse boe hos Eder og Israels Ledere fra denne Stund af og evindeligen. Amen.

Tidsrummet mellem Døden og Opstandelsen.

(Fra Millennial Star.)

Alle de protestantiske Kirkesamfund, med hvilke vi ere bekjendte, troe, at Menneskets Aand strax efter Døden enten gaaer ind til evig Salighed eller evig Pine. Denne Vildfarelse er bleven indført af Reformatorerne, da de i deres Iver vilde afskaffe Alt, hvad der kunde have nogensomhelst Hentydning til den romerske Kirkes Skjærsild, hvorhen Catholikerne henviste deres Sjæle, som ikke vare gode nok for Himmelen eller onde nok for Helvede. De troede, ligesom Papisterne endnu troe, at de Hellige efter Døden gaae lige til Himmelen, og de, der synde til Døden, gaae lige til de Fordømtes Helvede, medens de, som begaae tilgivelige Synder, komme i Skjærsilden og forblive der, indtil de blive udfriede formedelst Sjælemesser, der blive anordnede for dem, og dersom der Ingen er til at betale nogen Messe for dem, maae de forblive i Pinen (ikke i Helvede), indtil de faae betalt den sidste Skjærv. De Hellige fremsætte Skriftens Lærdomme saavel angaaende dette Punkt som med Hensyn til alt Andet, der henhører til den store og evige Saliggjørelsesplan. Vi ville derfor kaste et Blik paa, hvad de hellige Skrifter sige angaaende dette Emne. Vi ville da først anføre Jesu Ord. Medens han hang paa Korset mellem de to Røvere, sagde den ene af dem: „Herre! kom mig ihu, naar Du kommer i dit Rige. Og Jesus sagde til ham: Sandelig jeg siger Dig, i Dag skal Du være med mig i Paradiis." (Luc. 23, 42. 43.) Forend vi gaae videre, vil det være nødvendigt at forklare, hvad der menes med Ordet Paradiis, da en rigtig Opfattelse er væsentlig nødvendig med Hensyn til vort foreliggende Emne. Det er øiensynligt, at Jøderne lige op til Esræ Dage ikke meente noget Andet med dette Ord, end den Have, i hvilken vore første Forældre bleve satte. Fra Esræ Dage af og ned igjennem Tiden, da Herrens Propheter tydeligt forudsagde, hvad der skulde skee efter dette Liv, betegnede man ogsaa ved dette Navn Stedet, hvor Aanderne vare, medens de ventede paa Legemets Opstandelse. I de Bønner, som opsendtes, naar Nogen døde, pleiede man at sige: „Lad hans Sjæl hvile og hans Søvn være i Fred, indtil Trøsteren aabner Paradisets Porte for ham." I de Halvfjerdsindstyves Oversættelse eller den græske Version af det gamle Testamente, hvilket vor Frelser stedse henviste til, er Ordet Scheol bestandig anvendt til at betegne de hedengangne Aanders Opholdssted, hvilket de Gamle troede var deelt i to Dele, den ene for de gode og den anden for de onde Aander; hiint kaldes Paradiis eller Abrahams Skjød, dette Tartarus. Dette tydeliggjøres endvidere af den jødiske Historieskriver Josephus. Han siger i sin Beskrivelse over Aandernes Forvaringssted: „Den Afdeling af Hades, hvortil de Retfærdige føres af de Engle, som ere beskikkede til at tage Vare derpaa, kalde vi Abrahams Skjød; men de Ugudelige blive slæbte til Nærheden af Helvede, (Gehenna) hvor vi antage, at intet Menneske nogensinde er traadt ind." Heraf see vi tydeligen, hvor Frelserens og Røverens Aander gik hen efter Adskillelsen fra Legemet. At Paradiis ikke er det samme som Himmelen, er klart af Frelserens Ord til Maria den Morgen, han var opstanden: „Rør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader." (Joh. 20, 17.) At Paradiis og Himmelen ere to forskjellige Steder er

endvidere indlysende af Apostelens Ord til Hedningerne, naar han underretter os om, at han var henrykket til den tredie Himmel samt Paradiset, hvor han hørte Ting, der ikke vare lovlige at yttre. Medens vi af disse Skriftsteder erfare, at Himmelen og Paradiset ere to forskjellige Steder, og at baade Frelserens og Røverens Aander gik til sidstnævnte, underretter Petrus os tydeligen om, hvad Frelseren var beskjæftiget med under hans kortvarige Ophold der: „Thi og Christus led eengang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring.“ (1 Pet. 3, 18. 19.) Heraf lære vi ikke alene, hvad Christus beskjæftigede sig med i Aandeverdenen, men at der ogsaa var en utallig Skare af andre Aander der, for hvilke han prædikede Evangeliet, „at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ (1 Petr. 3, 19. 4, 6.) Det maa altsaa være indlysende for Enhver, at dette Sted ikke er de Retfærdiges evige Opholdssted, heller ikke kan det være det Helvede (som i Grundsproget kaldes Gehenna), thi den samme Apostel underretter os om i sin Prædiken paa hiin Pintsefest, at „David foer ikke til Himmelen.“ I Parablen om den rige og fattige Mand lære vi, at de begge vare inden hinandens Synskreds, og de kunde tale med hinanden, ligesom da de vare her paa Jorden. Dette i Forbindelse med, hvad Josephus siger, hvilken underretter os om, at endnu intet Menneske er kommen ind der, er et tydeligt Beviis paa, at foruden de Engle, som ikke holdt deres første Prøvestand, ere ogsaa de Ugudeliges Aander opbevarede i Mørkhedens Lænker til den store Doms Dag. I det gamle Testamente ere der flere Skriftsteder, som vidne om dette Punkt. Da Jakob fik Underretning om sin Søns Død, vilde han ikke lade sig trøste, men sagde: „Thi jeg maa fare ned til min Søn sørgende i Graven.“ Altsaa, den gamle Patriark kunde ikke mene den Grav, som indesluttede Legemet, thi han antog den Gang, at dette var sønderrevet af vilde Dyr, ligesom hans Sønner havde fortalt ham. Vi læse i den hellige Skrift, at Gud lovede Abraham: „Du skal gaae til dine Fædre i Fred, og han døde i en høi Alder og blev samlet til sit Folk.“ Om Israel er der skrevet, „at han blev samlet til sine Fædre,“ og dette Udtryk er ofte brugt i det gamle Testamente ved mange andre Leiligheder. Paulus bruger det samme Udtryk, naar han taler om David, som sov hos sine Fædre. Det er indlysende, at disse tilligemed mange andre lignende Skriftsteder ikke kunne have Hentydning til Graven, hvor det naturlige Legeme var lagt, thi vi læse, at Abraham blev begraven i Makpela, medens der siges, at hans Faders Grav var i Haran og hans Forfædres i Ur i Chaldæa. Dette Udtryk maa derfor have Hentydning til et almindeligt Opholdssted for de hedengangne Aander, hvilket, ligesom vi allerede have viist, kaldes paa Hebraisk Scheol, og paa Græsk Hades, men er i vore almindelige Bibeloversættelser bleven oversat med Helvede, Graven og Hulen, hvoraf Følgen er, at den fulde Mening gaaer tabt for Læseren. Vi kunne derfor see, hvorledes Jøderne, til hvilke Jesus henvendte sig, vilde forstaae ham, og vi kjende Betydningen af hans Ord til den bodfærdige Røver, og vide, til hvilket Sted de begge gik. I Aabenbaringen er der talt saa tydeligt angaaende dette Punkt, at det er umuligt at tage feil. „Og see en bleg Hest, og hans Navn, som sad paa den, var Døden.“

(Aab. 6, 8.) I et andet Capitel af denne forseglede Bog læse vi, „at Døden og Helvede opgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, Enhver efter sine Gjerninger. Og Døden og Helvede (Hades) bleve kastede i Ildsøen (Gehenna). Dette er den anden Død.“ (Aab. 20, 13. 14.) Det vilde være urimeligt at sige, at Døden og Helvede bleve kastede i Helvede og vare ikke mere, og derpaa fortælle os, at deres Pine aldrig ophører. Men naar vi formedelst Guds Aands Veiledning kunne forstaae de hellige Skrifter, see vi, at Døden er en Adskillelse mellem Legeme og Aand, og at det Helvede eller Hades, som her er omtalt, er Aandernes Forvaringssted fra Døden indtil Opstandelsen, da Legeme og Aand igjen ville blive forenede. Efter Dommen vil der blive en endelig Adskillelse mellem de Retfærdige og de Uretfærdige, idet hine gaae ind i de evige Boliger i Guds Rige, men disse til de lavere Egne for at lide med Djævelen og hans Engle.

De anførte Skriftsteder tilligemed mange andre, som kunne anføres, bevise tydeligen, at en fuldkommen Salighed i Himmelen kan ikke opnaaes, eller Helvedes Qvaler ikke erfares, forend efter Legemets Opstandelse og den endelige Dom. Naar de Døde, baade de Store og de Smaa, blive kaldte for de Levendes og Dødes store Dommer, da og ikke før ville de faae høre disse Ord: „Kommer hid, I min Faders Velsignede, og arver det Rige, som er beredt for Eder, forend denne Verdens Grundvold blev lagt,“ eller: „Gaaer bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.“ (Math. 25, 34. 41.) Men endskjøndt der ere Mange, som vel ikke troe, at Aanden hverken gaaer til Himmelen eller Helvede, troe de dog, at den sover ligesom Legemet, og Andre, at den ikke har nogen Tilværelse efter dens Adskillelse fra Legemet; og til Gavn for Saadanne ville vi anføre nogle faa Skriftsteder angaaende dette Punkt. Vi ville først anføre de mindeværdige Ord, som vor Frelser udtalte, da han gjendrev Sadducæerne, der forfægtede den Paastand, at der hverken vare Engle eller Aander: „Have I ikke læst, hvad der er talet til Eder af Gud, naar han siger: Jeg er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud? Men Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes.“ (Math. 22, 31. 32.) Heraf see vi, at Patriarkernes Aander vare levende, endskjøndt deres Legemer vare døde. Da Propheten Elisa opvakte Enkens Søn fra de Døde, siges der: „Og hans Sjæl kom til ham igjen,“ og da vor Frelser opvakte Jairi Datter, hedder det: „Hendes Aand kom igjen, og hun stod strax op.“ (Luk. 8, 55.) Han siger paa et andet Sted: „Frygter ikke for dem, som ihjelslaae Legemet, men kunne ikke slaae Sjælen ihjel.“ (Math. 10, 28.) Det er indlysende, at her ikke er brugt et figurligt, men et tydeligt og bestemt Sprog, hvorfor vi ledes til at sige med Paulus: „Thi at leve er mig Christus, og at døe en Vinding. (Philip 1, 21.) Da Troldqvinden i Endor fremmanede Samuels Aand, sagde han: „Hvorfor gjorde Du mig Uro, at Du lod mig hente op?“ (1 Sam. 28, 15.) Her have vi et Vidne fra den usynlige Verden til at forsikkre os om Sandheden af Aandens Tilværelse efter Døden, og vi ledes til den samme Slutning ved Beretningen om Christi Forklarelse paa Bjerget, hvor vi læse, „at Moses og Elias viste sig for dem, og talte med ham.“ (Math. 17, 2.) Her ere endnu to Aander fra den usynlige Verden til at overbevise os om Aandens Tilværelse og Virksomhed efter dens Adskillelse fra Legemet. Af de overflødige Skriftsteder, som bevise denne Sandhed, ville vi endnu anføre eet, inden vi forlade dette

Punkt. Johannes siger i Aabenbaringen: „Jeg saae under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare. Og de raabte med høi Røst og sagde: „Herre, Du Hellige og Sanddrue: hvorlænge tøver Du at dømme og hevne vort Blod paa dem, som boe paa Jorden?" (Aab. 6, 10. 11.)

Vi have nu sluttet denne Deel af vort Emne med et Vidnesbyrd af den Discipel, som Jesus sidst valgte, medens han var i Kjødet. Ligesom han her paa Jorden bar et trofast Vidnesbyrd om det Forbigangne og Tilkommende, saaledes efterlader han os ogsaa dette om Sandheden af deres Tilværelse, som ere gangne foran os, hvilke maae vente, indtil den sidste Martyr for Sandhedens Sag er bleven ihjelslagen, førend de kunne gaae ind til den evige Hvile og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Guds Rige; thi der er skrevet: „De kunne ikke blive fuldkomne uden os." (Heb. 11, 40.) De ere i Aandeverdenen, og hverken Bønner, Almisser eller Pavens og den romerske Kirkes Messer kan befrie en eneste af dem, ligesaa lidt som Protestanternes Vantro kan holde deres Aander fra at gaae derhen efter Døden. Der prædiker Joseph Smith og Andre Guds Søns Evangelium for dem, og den Tid er ikke langt borte, da de tilligemed dem, som leve paa Jorden, skulle høre Guds Røst, naar han kommer for at tage Hævn over de Ugudelige og bestikke Hykleren hans Deel. Vi bære det Vidnesbyrd, at de Sidste-Dages Hellige ikke troe paa Catholikernes Skjærsild, hvilket flere agtværdige Mænd falskeligen paastaae, og at de, som bringe Løgne om dette Folk i Omløb, ville faae deres Deel blandt Hyklerne, medmindre de hurtig omvende sig og adlyde Evangeliet, der vil lede dem til det evige Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Emigrationens Afgang.

Det er os en kjær Pligt at melde, at vore Emigranter, ialt 557 Sjæle afreiste herfra Torsdagen den 4de Mai Klokken 1 Eftermiddag med Dampskibet „Aurora" ankom til Kiel den paafølgende Morgen Kl. 7½, fortsatte Reisen paa Jernbanen til Hamborg samme Dags Eftermiddag og bleve strax indskibede paa det amerikanske todækkede Paketskib „B. S. Kimball," ført af Capitain Dearborn. Brødrene Sprague og Brown tilligemed os selv ledsagede dem. Vi vare begunstigede med et mildt og stille Veir, hvilket gjorde Reisen behagelig, saa at Alle følte sig glade og tilfredse. Vi havde den Glæde efter vor Ankomst til Hamborg at møde Præsident Wells og Ældste Reynolds, som begge vare tilstede ved Emigranternes Indskibning. Søndagen den 7de afholdt vi en Gudsdyrkelsesforsamling paa „B. S. Kimball's" rummelige Dæk, ved hvilken Leilighed Præsident Wells helligede ved Bøn Skibet, dets Capitain og Mandskab samt Passagerer til Herren. Han gav ogsaa mange gode

Raad og Lærdomme til de Hellige. I denne Forsamling talte ogsaa Ældsterne Sprague og Brown, ligesom vi selv havde den Tilfredsstillelse at tolke vore Folelser for de bortdragende Hellige, og det var med rorte Folelser at vi toge Afsked med dem. De bleve organiserede, de nodvendige Forslag fremsatte og eenstemmig vedtagne, hvoriblandt Ældsterne A. W. Winberg, John Svenson og H. C. Hogsted bleve voterede for som Præsidentskab over dem. Skibet blev inddeelt i otte Qvarterer, og Forstandere indsatte over samme.

Ældsterne Winberg og Svenson ankom hertil i Efteraaret 1862 som Missionærer fra Zion. De have arbeidet trofast i denne Mission og vende tilbage hjem ledsagede af vore gode Onsker og de Helliges Kjærlighed og Agtelse. Iblandt de emigrerende Conference-Præsidenter vare foruden for nævnte Ældste Hogsted fra Kjobenhavns Conference, Ældste S. Jensen fra Aalborgs Conference, Ældste G. Pegau fra Fredericia Conference, Ældste P. O. Holmgreen fra Stockholms Conference, Ældste J. Chr. Sandberg fra Gotheborg Conference, Ældste Sven Nilsson fra Skaane Conference, og Ældste J. Gindrup, der har arbeidet paa dette Contoir. Alle disse vore Brodre tilligemed flere omreisende Ældste, der afgik med denne Emigration, onske vi Alle Held og Lykke og Herrens Velsignelse for det Arbeide, de have udfort i deres respektive Virkekredse.

Mandag Formiddag Kl. 11½ lettede „B. S. Kimball" Anker og blev bugseret af et Dampskib nedad Elben til Glückstadt, hvorfra Reisen skulde fortsættes den folgende Dag. Vi toge der Afsked med de Hellige, og i Selskab med Præsident Wells, Ældsterne Reynolds, Sprague og Brown reiste vi hertil, hvor vi ankom Onsdagen den 10de dennes Kl. 11 Formiddag, taknemmelige til Herren for det udforte Arbeide, haabende og bedende, at hans Velsignelse maa ledsage vore Brodre og Sostre paa deres Pilegrimsfærd til Ephraims fredelige Dale.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Februar 1840. (Fortsat fra Side 237.)

Hans hele Fremfærd beviste, at han var en Embedsjæger, at Indbildsthed var den fremherskende Lidenskab hos ham, og at enhver Folelse for Ret og Retfærdighed var fremmed for ham. Jeg fandt, at han var en saadan Mand, som jeg ikke med god Samvittighed kunde understotte som Hoved for vor ædle Republik. Jeg havde tillige en Sammenkomst med en Hr. John C. Calboun, hvis Opforsel mod os passede daarlig til hans Stilling. Jeg var tilfreds for, at det lidet nyttede at tove for at overhænge Præsidenten eller Congressen med de Helliges retfærdige Fordringer om Beskyttelse, og derfor afreiste jeg i Selskab med Rockwell og Foster, forst med Jernbanetog og siden med Posten til Dayton i Ohio.

Fredag den 7de. Hoiraadet i Montrose voterede at unddrage alle de Brodre Fællesskab, som vilde vedblive at holde Drikkeboutiker i denne Green af Kirken.

Sondagen den 16de tovede Ældste

Young over i New York i Mottgade, Nr. 58, og Kimball ankom samme Morgen.

Torsdag den 20de. Jeg efterlod Dommer Higbee i Washington, og han tilskrev mig Følgende:

Washington, den 20de Februar 1840.

Kjære Broder! — Jeg er netop vendt tilbage for Committeens Forsamlingsværelse, hvor jeg talte omtrent i halvanden Time. Der vare blot tre af Medlemmerne tilstede, hvorfor jeg er meget bedrøvet. Jeg troer imidlertid, at de ville blive nødsagede til at anerkjende vor Sags Retfærdighed. De vare meget opmærksomme, og jeg troer, mine Bemærkninger bleve optagne vel. Ifølge min Begjæring blev der bestemt et Extramøde for at høre, hvad jeg havde at forelægge. Senatorerne og Repræsentanterne fra Missouri vare indbudne. Dr. Linn og Hr. Jamieson vare tilstede, og Gud gav mig Mod, saa at jeg ikke var bange for deres Nærværelse. Jeg troer, at Dr. Linn flere Gange følte sig lidt besværet, men udviste siden, at han var i Besiddelse af en bedre Aand end Hr. Jamieson.

Jeg fortalte dem først, at jeg repræsenterede et Folk, hvis Antal var omtrent femten tusindende Sjæle, som tilligemed mig vare blevne berøvede deres Rettigheder i Missouri, hvilke vare dem tilsikkrede ved de Forenede Staters Constitution. Idetmindste ere et Antal af hundrede og halvtredsindstyve tusinde fribaarne Borgere berøvede Nydelsen af deres borgerlige Rettigheder i Staterne. Jeg sagde, at vi ingen Adgang havde til Missouri uden med Fare for vort Liv, og dette efter Befaling fra Regjerings-Embedsmændene.

Jeg anførte derpaa deres egen Erklæring angaaende vor Uddrivelse, og henviste dem til P. P. Pratts Skrift, hvilket jeg havde i Haanden; dernæst beviste jeg, at den første Anklage, som omtaltes deri, var grundet paa vore religiøse Anskuelser, og at de øvrige Klagepunkter vare aldeles ugrundede. Jeg skred derpaa til at bevise, at den hele Forfølgelse fra Begyndelsen til Enden var grundet paa vor religiøse Tro. For at bevise dette henviste jeg til Porter Rockwells og P. Powells Vidnesbyrd. Jeg sagde, at der iblandt Dokumenterne vare Vidnesbyrd i Overflødighed til at bevise, at det forholdt sig saaledes.

Jeg gav derefter en kort Oversigt over Forfølgelserne fra vor første Nedsættelse i Staten til vor endelige Uddrivelse. Jeg sagde, at vort Samfund bestod af et flittigt og uskyldigt Folk, som aldrig havde gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse. Jeg havde „Times og Seasons" hos mig, hvorfra jeg oplæste Gouvernørens Brev til Alanson Ripley. Tillige henviste jeg til Dommer Youngs Brev fra Pike County, til Countysskriverens og Andres Breve angaaende vort udviste Forhold i den Deel af Landet. Jeg gav dem nogle Vink om Myrderiet ved Hauns Møller og om de to Smaadrenges Mordere, men henviste dem forøvrigt til Dokumenterne angaaende denne Affære. Jeg sagde endvidere, at jeg ikke var kommen for at lære dem, hvad de skulde gjøre i denne Sag, men for at fremstille Kjendsgjerningerne for dem, og havde al Tillid til denne hæderlige Forsamling (Congressen), idet jeg troede, at den bestod af hæderlige Mænd.

Jeg fordrede, at alle vore Rettigheder og Privilegier som Borgere af de Forenede Stater skulde gjengives os, og at vi skulde erstattes de Tab, vi havde lidt paa Grund af vore Forfølgelser og vor Uddrivelse fra Staten, og jeg sagde, at jeg ikke kjendte noget andet Sted paa

Jorden, hvor vi kunde søge Erstatning; vi kunde ikke gjøre det hos en bevæbnet Hob, ei heller kunde vi gaae tilbage til Missouri for at anholde derom. Jeg sagde, at jeg ikke vidste, enten Congressen havde Myndighed til at afgjøre denne Sag eller ikke; men hvis den havde, anholdt jeg om, at den vilde gjøre Brug af den for at komme os til Hjælp, thi vi vare et forurettet Folk.

Dette var Hovedpunkterne i min Tale, hvorefter Hr. Jamieson sagde, at han engang havde været gunstig stemt for „Mormonerne," men havde siden erfaret, at det var umuligt at boe iblandt dem, thi de stjal deres Naboers Sviin, og der var saa mange Vidnesbyrd, at han maatte troe det. Jeg svarede omtrent saaledes: At sammensmede Rygter er Eet, men at bevise dem er noget Andet. Hr. Linn ønskede, at jeg skulde svare ham paa eet Spørgsmaal, nemlig, om ikke Legislaturen i Missouri havde afslaaet at undersøge vor Sag strax paa Grund af, at Forhørene endda ikke vare endte. Jeg forsikkrede ham, at jeg vidste, de havde negtet enhver Undersøgelse, men vidste ikke, om det, han anførte, var Grunden dertil, hvorimod jeg sagde ham, at de da maatte have undersøgt Sagen, efterat Forhørene vare sluttede. Det forekom ham urigtigt, at Congressen skulde optage denne Sag, førend Legislaturen havde behandlet den.

Paa nogle faa Minuter nær optog jeg hele Tiden, indtil Senatet skulde samles, hvorpaa Mødet blev hævet til imorgen Kl. 10, til hvilken Tid Missourianerne skulde afgive Svar. Hr. Linn bemærkede, at der var en Herre, som han vilde faae til at møde i Committeen i Morgen, hvilken boede i den øvre Deel af Missouri, og som var nøie bekjendt med denne Affære. Jeg antager, han er fuld af de samme Løgne. Jeg troer, jeg bliver nødt til at overvære Committeens Møde, da jeg er opfordret dertil af Formanden; men jeg vilde hellere modtage en Dragt Prygl, da jeg maa sidde stille og høre paa en Mængde Løgne om mig selv og mine Brødre. Jeg siger Løgne, thi de have ikke Andet end Løgn at fortælle, for at retfærdiggjøre deres Opførsel i Missouri. Hr. Linn sagde, at han havde skrevet til Missouri om at faae alle de Vidnesbyrd, der vare aflagte for Dommer King, saa at han kunde være forberedt paa at faae Sagen nøiagtigen undersøgt, dersom den skulde blive forelagt Congressen, og han havde tillige ansøgt om, at Committeen maatte faae Fuldmagt til at indstævne Vidner og faae vedkommende Dokumenter udleverede osv.

Jeg anførte i mine Bemærkninger, at en Paragraph i Constitutionen var overtraadt derved, at man ikke havde tilladt, at der aflagdes Vidnesbyrd til Gunst for de Fængslede, og at det fornemste Vidnesbyrd, efter hvilket de bleve arresterede, var det, (eftersom jeg forstaaer det) der blev aflagt af Dr. Avard, som engang havde tilhørt vort Samfund, og maatte for at frelse sit Liv aflægge og beedige et saadant Vidnesbyrd, der behagede dem bedst. Jeg sagde, at jeg kjendte ham for at være det daarligste Subjekt, jeg nogensinde havde truffet paa, og at jeg ved sex agtværdige Mænds beedigede Vidnesbyrd kunde bevise, at Alt hvad han havde aflagt Ed paa, var Usandhed.

Brødre og Søstre! Jeg ønsker Eders Forbønner, at Gud maatte give mig Viisdom til at faae ordnet denne Sag efter hans Villie, og at han vilde beskytte mig mod vore Fjender, baade aabenbare og hemmelige.

Eders i Kjærlighed Forbundne.

Elias Higbee.

Fredag. Washington, den 21de Februar 1840.

Kjære Brødre! Jeg er netop nu kommen tilbage fra Committeens Forsamlingssted. Hr. Linn og Hr. Jamieson gjorde nogle Bemærkninger, hvilke jeg besvarede. Hr. Linn er meget venligere og rimeligere (maaskee af politiske Hensyn) end Hr. Jamieson, der fortalte en heel Deel, som han sagde, var bleven beviist for Legislaturen, og omtrent beløb sig til, „at Joseph Smith gav „Mormonerne" Frihed til at gjøre Indgreb i deres Næstes Eiendom, og at han sagde, den tilhørte dem, da de vare Israeliter. Paa Grund heraf bleve de Lovovertrædere. Jeg svarede, at i den Kundgjørelse, som udstædtes i Jackson County for at bevæge Folket til at forene sig for at uddrive „Mormonerne," var der ikke Tale om Tyveri eller Indgreb i Andres Rettigheder, ligesaa lidt som der i Jackson, Clay, Caldwell eller Davies Countier fandtes nogen Skrivers eller Dommers Protokol, som kunde vise det. Der fandtes ikke et eneste Menneske, som nogensinde havde hørt en saadan Lærdom af Joseph Smith eller nogen anden „Mormon," ei heller havde vi nogen saadan Læresætning iblandt os eller troede paa noget Saadant.

Jeg anførte, hvad der indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog angaaende Love og Regjeringer i Almindelighed. Jeg sagde dem, at vi for længe siden gjennem vore Skrifter have offentliggjort vore Anskuelser angaaende dette Punkt. Noget af det, jeg anførte, var, at Alle skulde adlyde den Regjerings Love, under hvilken de leve, at den geistlige Magt ikke har Ret til paa nogensomhelst Maade at blande sig i de borgerlige Anliggender, men at denne Magt alene skulde anvendes i de kirkelige Anliggender, og da ikke videre, end til at unddrage de uværdige Medlemmer Fælleskab. Jeg troer, de idag have skadet deres Sag. Der er igjen bestemt et Møde til imorgen Klokken 10. Deres Ven, sagde de, var syg, saa at han ikke kunde komme i Dag. Hr. Linn sagde, at han troede, at det vilde være tidsnok at bringe vor Sag for Congressen, naar vi ikke kunde komme til vor Ret i vedkommende Stat, og han ingen Tvivl nærede om, at jo dens Autoriteter vare villige til at skaffe os den, dersom vi vilde henvende os til dem. Aarsagen, hvorfor de havde negtet at undersøge Sagen, var, at Forhørene endda ikke vare tilendebragte. Han sagde endvidere, da han talte om de Forhør, som Dommer King havde afholdt, at han havde hørt af nogle Herrer, at de Arresterede roste Dommeren for hans Venlighed og den Maade, hvorpaa han behandlede dem. Han troede, at de fremsatte Beskyldninger imod dem vare begrundede. Hr. Linn sagde, at han troede, at jeg ikke havde været tilstede, da disse Mænd bleve forhørte. Jeg svarede, at jeg ikke havde været der, ei heller nogen Anden, som kunde have vidnet til deres Fordeel. Advokaterne raadede dem til at holde sig borte, hvis de vilde frelse deres Liv. Jeg bemærkede, at jeg havde læst Legislaturens Forhandlinger, men kunde ikke erindrede dem; siden igaar har jeg tænkt derover, og erindrer en Samtale, som jeg havde med Hr. Harvey Redfield, der overbragte Ansøgningen til Staden Jefferson.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Der er nylig begaaet to afskyelige Mord i Danmark. Det ene forøvedes den 1ste Mai, idet en Skrædder blev dræbt ved Qvælning omtrent halvanden Miil fra Næstved, da han om Aftenen vilde begive sig til sit Hjem. Han havde samme Aften paa flere Steder yttret Frygt for at blive myrdet af en Person, som han navngav. — Det andet forøvedes i Braaby under Vallø Stift, hvor en Mand den 4de Mai har myrdet sin Kone. Allerede i det første Forhør over Mordet gik han til Bekjendelse.

Sverrig. Paa Singø, nærved Grisslehamn, er der for kort Tid siden blevet opdaget et større Lager af Svovlkiis. Man antager aarlig at kunne bryde 40,000 svenske Skippund Svovlkiis, og Gruben er beliggende meget nær ved et Udskibningssted.

Norge. Byen Porsgrund i Norge er den 26de ds. bleven hjemsøgt af en større Ildebrand, hvorved 18 Gaarde nedbrændte.

Østerrig. Fra Graz meldes om en meget heftig Ildebrand, der udbrød den 27de om Aftenen og endnu rasede den 30te April om Formiddagen. Ilden synes at være udbrudt i Benediktinerklosteret Admont med den dertil hørende Kirke og udbredte sig derfra med stor Voldsomhed til den nærmeste Deel af Byen. Næsten Alt er nedbrændt til Grunden, og flere Menneskeliv ere gaaede tabte, ligesom særdeles mange Qvæstelser ere forefaldne. Archivet, Kunstsamlingen og Orgelet ere ødelagte, Den anrettede Skade er meget betydelig, da foruden Bygninger og Indboe, mange Kostbarheder ere ødelagte.

Spanien. Gjæringen i Spanien tiltager, især er Folket forbittret over, at Militæret blev tilkaldt uden Nødvendighed for at standse Gadeopløbene, som fandt Sted den 10de April, og hvorved flere Menneskeliv gik tabte.

Amerika. New York den 13de April. Kapitulationsbetingelserne mellem Grant og Lee bleve efter to Dages Forhandlinger fastsatte saaledes, at Lees Armee skulde aflevere Vaabnene, hvorimod der tilstededes Soldaterne fri Bortmarsch paa Æresord. Levningerne af General Lees Armee anslaaes til 25,000 Mand. Beleiringen af Mobile fortsættes. Om Indtagelsen af Richmond skrives: Det er ikke nogen Overdrivelse at sige, at en Trediedeel af Staden er ødelagt af Ilden. En Time efterat det var blevet bekjendt, at Lees høire Fløi var omgaaet, herskede der den største Forvirring i Byen. Alle mulige Befordringsmidler bleve anvendte til at føre Møbler, Varer og Regjeringens Oplag ud af Byen, og Tusinder af Indvaanerne begav sig paa Veien tilfods. Indtil det sidste Øieblik havde de haabet, at den længe truende Rømning ogsaa denne Gang vilde blive udsat, men Efterretningerne fra Armeen vare altfor nedslaaende, til at der længere kunde næres noget Haab om Frelse.

Præsident Davis befandt sig i Kirken Søndag Formiddag, da Efterretningen om den konfødererede Armees Nederlag indtraf. En Ordonnants overbragte ham Depechen derom midt under Gudstjenesten, og han forlod strax Kirken for at træffe Foranstaltninger til sin og sin Families Afreise. I flere Blade siges, at han over Texas begiver sig til Mexiko.

Præsident Lincoln blev myrdet den 15de April af en Skuespiller ved Navn Booth. Gjerningen er udøvet i en Loge i Theatret i Washington. Samtidig havde hans Broder begivet sig til Udenrigsminister Sewards Bolig og saarede denne livsfarlig. Sewards Søn, der løb til, blev ligeledes haardt saaret. General Grant, der ligeledes skulde have været dræbt i Theatret, blev frelst ved kort før Forestillingen at blive kaldt til et Ministerraad. Der er udlovet 100,000 Dollars for Paagribelsen af Booth. Vicepræsident Johnson har aflagt Ed som Præsident for de Forenede Stater.

Om de seneste Krigsbegivenheder indeholde Bladene Følgende: Det i lang Tid beleirede Mobile er som meldt nu faldet i Unionstroppernes Hænder. Natten til 8de April erobrede General Canby det saakaldte spanske Fort med 30 Kanoner og Blokeley-Fortet ligeoverfor Staden med 20 Kanoner og 2,400 Fanger. Kort Tid efter trak de Konfødererede sig tilbage fra Mobile, og den 12te rykkede Unionstropperne ind i Staden. I Nord Karolina har General Stoneman slaaet og sprængt et konfødereret Korps paa 3,000 Mand under Gardener og Pemberton; han tog henimod 1,400 Fanger, erobrede 14 Kanoner og besatte den 13de April Staden Salisbury. — Sydstatsgeneral Johnstone har kapituleret.

Revolutionen i Peru griber om sig.

Blandinger.

Høi Alder. I Wisconsin i Amerika lever der en Mand ved Navn Joseph Crele, der er født af franske Forældre i Byen Detroit, og som ifølge sin Døbeseddel nu er 139 Aar gammel. For 109 Aar siden giftede han sig første Gang, og med sin tredie Kone, som han ogsaa har overlevet, har han en Datter, der nu er 60 Aar gammel, som pleier ham paa hans gamle Dage. Han fører et regelmæssigt og ædrueligt Liv, men ryger megen Tobak.

Paa de engelske Jernbaner foretages der nu omtrent 210 Millioner Reiser aarlig, som koste omtrent 15 Millioner Pund Sterling. For Godstransport betales til Jernbanerne omtrent 17 Millioner Pund Sterling, ved Taxter, som variere fra 12½ til 37½ Shilling pr. Ton for hundrede engelske Mile.

Japaneserne synes nu ikke mere at finde den Skik god, at de sprætte Bugen op paa sig med en Sabel, som deres Keiser sender dem til dette Brug, selv om Sablen nok saa meget er et Vidunder af Pragt og Kunst. Et for kort Tid siden indtruffet Tilfælde synes at være et Beviis herpaa. Keiseren af Japan havde Grund til at være meget utilfreds med en af sine Officerer og sendte ham den berømte Sabel, med hvilken Japaneserne sprætte Bugen op paa sig, paa den Dag, som, om den end ikke just er den skjønneste, dog er den sidste i deres Liv. Da den her omtalte Officeer beklædte en høi Rang, og hidtil kun havde givet sin Fyrste Grund til Tilfredshed, sendte denne ham for saameget som mulig at mildne Virkningen af den

ubehagelige Befaling, ved sin første Minister en af sine egne, med Diamanter smykket Sabel. Officeren modtog Sablen. Han vidste, hvad han havde at gjøre og hvorledes han skulde bruge den. Efterat han ærefrygtsfuld havde betragtet sit Straffeinstrument, forlod han rolig sit Huus, gik til Havnen, ombord i et fransk Skib, som just laa færdig til at afgaae til Havre, og ankom efter en lykkelig Overfart til Paris, hvor han solgte sin Straffesabel til en Handelsmand for 150,000 Franks.

Indvandrings-Komiteen i New York har nylig offentliggjort sin Beretning for 1864. Man erfarer deraf, at der til denne Stads Havn i nævnte Aar var ankommet 222,338 Personer, af hvilke de 39,422 vare amerikanske Borgere, og de 182,916 Udlændinge. De Sidstnævntes Antal oversteg Antallet i 1863 med 27,072. Af Udlændingene vare de 89,766 Irlændere, 23,871 Englændere, og 57,472 Tydskere.

Stor Børneflok. En Mand i Vitré i Frankrig, som i Forveien havde 26 Børn, er nylig med sin femte Kone bleven Fader til Tvillinger. Det er anden Gang, at der er født ham Tvillinger. Manden er 62 Aar gammel, og hans Kone er 37.

Adresse.

O. H. Berg, Brogade Nr. 21, 1ste Sal. Odense.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.